

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΒΟΛΟΚΟΛΑΜΣΚ ΙΛΑΡΙΩΝΑΣ: ΤΟ ΠΡΟΦΗΤΙΚΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΧΑΡΙΣΜΑ ΠΟΤΕ ΔΕΝ ΕΞΕΛΙΠΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε την 17^η Κυριακή μετά την Πεντηκοστή, στις 5 Οκτωβρίου 2014, ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας στον Ιερό Ναό της Παναγίας Πάντων Θλιβομένων η Χαρά Μόσχας, πλαισιούμενος από πλειάδα κληρικών του Πατριαρχείου Μόσχας.

Ο Σεβασμιώτατος κ. Ιλαρίωνας κήρυξε το θείο λόγο, όπου μεταξύ άλλων ανέφερε:

«Τόσο η Ευαγγελική περικοπή της ημέρας, όσο ο βίος του Προφήτου Ιωνά επιμαρτυρεί το γεγονός ότι σε διαφορετικές εποχές ο Κύριος καλεί διάφορους ανθρώπους προκειμένου να τους εμπιστευθεί κάποια διακονία. Διά μελέτης των βιβλίων των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης βλέπουμε ότι συχνά τα βιβλία αυτά δεν ξεκινούν με τη διήγηση από τον ίδιο τον προφήτη, αλλά με την περιγραφή της κλήσεώς του από τον Κύριο. Η αντίδραση των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης στην κλήση του Θεού διέφερε από προφήτη σε προφήτη. Οι μεν δήλωναν άμεση προθυμία να εκπληρώσουν την εμπιστευθείσα υπό του Κυρίου αποστολή, οι δε δίσταζαν και αντέλεγαν, παρακαλώντας τον Θεό να στείλει εάν ήταν δυνατό κάποιον άλλο λόγω ελείψεως των σχετικών προσόντων και της ρητορικής δεινότητας από τους ίδιους...».

Συχνά ο Κύριος επέλεγε ανθρώπους, οι οποίοι δεν περίμεναν καθόλου αυτή την επιλογή. Δεν περίμεναν τον Κύριο να τους εμπιστευθεί κάποια υπεύθυνη αποστολή, όπως π.χ. εκείνοι οι ψαράδες, οι οποίοι δεν στήριζαν τη ζωή τους σε κάποιους υπολογισμούς και ποτέ δεν περίμεναν ότι θα ευρίσκονταν εκτός της μικρής χώρας τους, ότι θα άλλαζαν το επάγγελμά τους και από ψαράδες θα γίνονταν κήρυκες του Θείου Λόγου. Ίσως ούτε καν έγνωσαν ανάγνωση και γραφή, ίσως αργότερα ανεπτυξαν τις ικανότητες αυτές, αλλά ίσως ορισμένοι εξ αυτών δεν έμαθαν να διαβάσουν και να γράψουν ποτέ και απλώς υπαγόρευαν στους μαθητές τους τις επιστολές, που μελετάμε σήμερα και βρίσκουμε μέσα τους μεστά από τη σοφία του Θεού λόγια.

Σε διάφορες εποχές πάντα ήταν και θα είναι οι εκλεκτοί του Θεού. Στην εποχή της Παλαιάς Διαθήκης ήταν οι Προφύτες, την εποχή που ζούσε ο Χριστός οι Απόστολοι. Εν συνεχεία, η Εκκλησία άρχισε να πορεύεται με τον Κύριο ο οποίος δεν ήταν πλέον παρών εν σώματι επί της γης, αλλά εν βαθιά πεποιθήσει ότι ο Ίδιος εξακολουθεί να φροντίζει τη ζωή της και καλεί επισκόπους, ιερείς και ανθρώπους, στους οποίους εμπιστεύεται το έργο Του και τη σωτηριώδη αποστολή Του. Ποτέ δεν εξέλιπε μέσα από την Εκκλησία το προφητικό και το αποστολικό χάρισμα, αλλά δεν γνωρίζουμε τους λόγους διατί ο Κύριος καλεί τους μεν και δεν καλεί τους δε.

Σε τι συνίσταται το μυστήριο της δυνάμεως των προφητών και των αποστόλων; Συνίσταται στο ότι ο Ίδιος ο Κύριος μιλούσε διά στόματός τους. Και αυτό δεν σημαίνει ότι κατέληγαν απλώς παθητικά τина όργανα του Θεού. Βίωναν το Άγιον Πνεύμα και Εκείνο τους βοηθούσε στις διατυπώσεις των λόγων τους.

Ο Θεός καλεί ορισμένους ανθρώπους για να μεταδίδει μέσω τους εκείνο, το οποίο ήθελε να πει, και αργότερα να μεταβούν οι ίδιοι στην άλλη ζωή, όπου ίσως θα συνεχίζουν την αποστολή τους σαν τον Άγιο Πρόδρομο, ο οποίος μετά την εκτέλεσή του κατέβη στον Άδη για να κηρύξει τη μετάνοια στους εκεί κρατούμενους.

Η θεία δύναμη και η χάρη του Αγίου Πνεύματος ποτέ δεν εκλείπει μέσα στην Εκκλησία ούτε πρόκειται να εκλείψει ποτέ. Πάντα το Άγιο Πνεύμα θα κατοκήσει μέσα στους ανθρώπους. Πάντω ο Θεός θα τους ενδυναμώνει, θα τους ενθαρρύνει, θα τους δώσει χάρη και όλα όσα είναι απαραίτητα για την εξάσκηση της διακονίας αυτής.

Ποτέ δεν θα εκλείψει μέσα στην Εκκλησία η παρουσία του Θεού και ο Κύριος θα μιλήσει σε κάθε άνθρωπο είτε άμεσα, είτε μέσω των υπηρετών του. Αυτή είναι και θα παραμένει η δύναμη της Εκκλησίας.

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/51042/>